

Krisztus Király vasárnapja

2Sám 5,1-3

„Legeltesd népemet”

Izraelnek összes törzse elment Dávidhoz Hebronba, és azt mondták: „Nézd, csontod és hú sod vagyunk. Már tegnap és tegnapelőtt is, amikor még Saul volt a királyunk, te voltál, aki vezetted Izrael hadjáratait. S az Úr is azt mondta neked: Legeltesd népemet, Izraelt, és légy Izrael fejedelme.” Izrael vénei tehát mind elmentek a királyhoz Hebronba, és Dávid király szövetséget kötött velük Hebronban, az Úr előtt. Aztán fölkenték Dávidot Izrael királyává.

Kr. e. 1000 körül Palesztinában kialakult egy hatalmi vákuum, amelyben kerestek egy olyan fejedelmet, aki meg tudja védeni a kisebb népcsoportokat a nagyobb támadástól. Ebbe a történelmi közegbe illik bele a fenti szövegben leírt jelenet, amelyben a törzsi vezérek választott királynak kérik föl Dávidot.

A Bibliában Dávid személyiségfejlődése a legjobban dokumentált annak ellenére, hogy családi eredetét homály fedi. A neve eredetileg Elchanan vagy Baal-Hanan volt (2Sám 21,19). A Dávid felvett név, jelentése „kedvelt” vagy „apai részről testvér”. Hosszú út vezetett addig, amíg a vakmerő harcosból (1Sám 17,55–18,5) zsoldáros „szent Dávid” király lett. Ifjúságáról ellentmondásos történeteket őrzött meg a hagyomány. Ám a vörös hajú és szép szemű király szerelmi élete – nem beszélve kalandjairól – igen aktív, hiszen számos feleséget számlálhatunk össze a történetében (Merab, Michal, Achinoam, Abigail, Maacha, Hagit, Abital, Eglá, Batseba, öregségében Aibsa). Az utolsó nagy illegális fellángolása Batseba volt, de azt is kikényszeríti tőle, hogy az ő fia legyen előbb társuralkodója, majd pedig Salamon néven utódja.

Saul fegyverhordozójaként kezdte pályafutását, de túlságosan népszerű lett a Góliáttal vívott vakmerő küzdelem után, és menekülni kellett volt gazdája elől. A júdeai puszta portyázó szabadcsapatainak vezére lesz, sőt filiszteus zsoldba is szegődik. Saul tragikus csatavesztése és halála után, amely az izraeli történelem „mohácsi csatájának” is felfogható, ő menti meg a választott nép törzseit a nemzeti katasztrófától, amikor elfogadja azt, hogy a korábbi prófétai felkenéstől függetlenül választott és meghívott király legyen előbb Izraelben, majd pedig Judában. Nem annyira köztudott, hogy nem egyesítette a két országot,

hanem csak egyszerre volt választott uralkodója az északi és a déli törzseknek.

Azért hódítja meg saját csapataival Jeruzsálemet (2Sám 5,6–9), hogy a két országrész közötti szabad területre vigye a katonai táborát és királyi székhelyét. Ennek megerősítéseként ide hozza a szövetség ládáját is, hogy a királyi és a kultikus szentély egy helyen legyen (6,1–19).

A feladatok közben lelkileg is sokat fejlődik, a rablóvezérből államférfi lesz, aki világosan látja, nem lehet egy országot háborúval összetartani, szüksége van azonos vallásra, istenképre és erkölcsi parancsrendszerre is. Ezért alázta meg magát a szövetség ládája előtti vonulásban, amikor úgy táncol, mint egy rabszolga, azzal is jelezve, a szövetségi törvények rá is érvényesek.

Csak hogy amit lelkes és világos pillanataiban meglátott, azt a sötét napjaiban nem tartotta meg. Amikor megkívánta egyik parancsnokának feleségét – Batsébát –, akkor ravaszul halálba küldte a férjét. Ezt a vétket olvassa a fejére Nátán próféta, és az Isteni üzenet erejét mutatja, hogy Dávid elismeri vétkét és megtér. Büntetésül fia, Absalom – valószínűleg a kiszemelt utód – lázad ellene veszélyeztetve az életét, meggyalázva feleségeit, fellázítva ellene a fél birodalmat. Keserves háború kezdődik az életéért és a birodalmáért. Absalom halála győzelem és gyász számára, amelyet zsoltárénekében is megörökített. A lázadás alatt tapasztalt alattvalói megingások, a szüntelen küzdelmek, a saját családjában teremtődött ellentétek megérlelik benne a zsoltáros királyt.

Dávid képes teljes szívét kiönteni az Isten előtt, és ha nem is mind a 150 zsoltárnak lesz a szerzője, de népe számára nemcsak növekedő birodalmat hagy, hanem egy új stílusú személyes imádságot is. Ezen imádságok közben magát, félelmeit és bűneit is Isten irgalmába ajánlja. Ezzel elismeri, hogy nem ő az Isten, sőt még csak nem is Isten fia, hanem csak szolga. Felismeri azt is, hogy Isten uralmának és törvényeinek elfogadása képes megőrizni azt a vallási közösséget (qahal), amelynek csak politikai kiszolgálója és nem birtoklója a mindenkori királyság. Szabadcsapatok vezéréként indult tehát Dávid és az Istennel fenntartandó vallási közösség megalapozójaként végezte be életét. Ezzel megerősítette Isten népét és királyságát.